

KALBİMDEKİ
YABANCI

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-275-4
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 655
Edebiyat : 88
Kitabın Adı : Kalbimdeki Yabancı
Yazarı : Hüseyin Yılmaz
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak Tasarım : Yunus Karaaslan
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı ve Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
X /hayatyayinlari f /hayatyayinlari

HÜSEYİN YILMAZ
KALBİMDEKİ
YABANCI

Hüseyin Yılmaz

Adıyaman'ın Gerger kazasına bağlı Çobanpınar köyünde doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini doğduğu topraklarda tamamladı.

Gazete ve dergilerde ilk yazıları yayınlanmaya başladığında henüz bir lise öğrencisiydi.

1986 yılında İpsala Sarıcaali köyü karakol komutanı olarak askeri vazifesini yaparken ilk romanı, aynı zamanda da ilk kitabı olan "Hüzün Çiçeği"ni kaleme aldı.

Askerlik dönüşü İstanbul'a yerleşip fiili gazeteciliğe başladı. Gözünü daldan budaktan sakınmayan, düşündüğünü söyleyen kişiliği önüne o günlerin netameli mevzuu yakın tarihi sürükler. Gazeteciliğinde üzerine gittiği, araştırdığı, röportajlarla zenginleştirdiği bu çalışmaları daha sonra "Yakın Tarihimizin Anlatılamayan Hikâyesi" başlığı altında altı kitapta topladı.

1992 yılında bütün hedef ve ideallerine sırt dönüp bir ticari tezgahın başına geçtiğinde henüz otuz iki yaşındaydı. Arkasında dokuz kitap, bir yığın yazı, konferans ve televizyon programı ve kendi çapında şöhret bırakmıştır.

Ben ne yaptım, deyip uyandığında arkasına bir çeyrek asır daha atmıştır. Kısmen dünyayı kazanmış ama bu, onun ruh dünyasını tatmin etmemiş, acılarını dindirmemiştir. Düşünmek için yaratılmış olduğuna inanan yazar, zaman zaman bir ilkokul mezununun ticari başarılarının arkasından şaşkınlıkla bakmıştır. 1992'de bıraktığı yere dönmek için kolları sıvar ama yirmi beş kayıp yılı vardır. Tek tesellisi kitapların yol göstericiliği yerine bu çeyrek asırda hayatın kılavuzluğundan ders almış olmasıdır. Küçücük bir tesellidir bu.

Unimog Karavan

Unimog, üstündeki zırlı karavanın ağır yüküne aldırmadan, Ayder Yaylası'nı az önce geride bırakmış, Hala Deresi'ni takip eden stabilize yoldan Kavrun Yaylaları'na doğru tırmanarak ilerliyordu. Direksiyonda oturan iri cüsseli, heybetli adam; omuzlarına kadar inen kır saçları ve uzunca gür sakalı ile kullandığı vasıtayla tam bir âhenk içinde görünüyordu. Dikkati yolda olmasına rağmen; gözleri, yüz yetmiş derecelik bir açıyı tarıyordu. Bu dikkatin yol güzergâhının eşsiz güzelliğinden mi, yoksa başka bir sebepten mi kaynaklandığını anlamak mümkün değildi.

Yaşlılıktan haber veren yüz hatlarına rağmen, oldukça dinç duruyordu. Vaziyete göre, bu heybetli ve gösterişli karavanda yalnızdı. Arada bir önündeki ekrana kayan bakışları, dışarıyı gibi, karavanın içini de kontrol altında tuttuğunu gösteriyordu. İlk bakışta bir daha asla unutulmayacak görüntüsü, belli belirsiz tedirgin bakışları, gözbebeklerine derin bir hüznün çökmüş gözleri, yerden yüksekliği yarım metreyi bulan hâki renkli Unimog karavanı ile esrarengiz bir adam görüntüsü veriyordu.

Çamlı Hemşin'den itibaren gittikçe sarplaşan coğrafya, yeşil bir zümrüdü andırıyordu. Fırtına Deresi'nin içinden aktığı gür çam ormanı, ilk bakışta ladin ve köknar zengini görünse de yer yer meşe, kayın, gürgen ve kestane ile de yekpâre çam görüntüsünü kaybediyor, büyüleyici manzaralarla dere ve stabilize yola eşlik ediyordu. Bölgenin bol yağışlı ve nemli havası,

binlerce bitkinin topraktan fıskırmasına hizmet ettiği gibi, her tarafın yeşil yosunlarla kaplanmasına da sebep olmuştu. Bazı yaşlı ağaçları kaplayan likenler ise sardıkları ağacı, korku filmlelerinden fırlamış gibi gösteriyordu.

Ötede beride ürküp havalanan rengarenk kuşlar, yol boyunca karavanın etrafında uçuşan kelebekler; insanda, Hindistan'ın kesif ormanlarında imiş gibi bir his uyandırıyor.

Fırtına Deresi'nden ayrılıp Kavrun istikametine yöneldiğinde, tabiat birden bire bâkirleşmişti. Asfalt yol Ayder'de bitmiş; medeniyet, yol ile birlikte sanki çok uzaklarda kalmıştı. Unimogun dişli ve yüksek tekerleri döndükçe de bir daha hiç dönmeyecekmiş hissi içinde uzaklaşıp gidiyordu. Bu karavanı binbir emek ve gayretle yaptırdıktan sonra başladığı bu seyyah hayatı, onda uzaklara, dönülmeyecek sonsuzluklara doğru gitme arzusunu, neredeyse yemek içmek gibi fitrî bir ihtiyaç haline getirmişti.

Hala Deresi, zenginleştirdiği Fırtına Deresi kadar heybetli olmasa da, yer yer büyüleyici turkuaz göletleri, billur şakırtılarıyla köpürüp dökülen şelaleleriyle sarhoş ediciydi. Unimogun direksiyonundaki adam, bu atmosferde kendisini büsbütün yalnız hissediyordu. Ne arkasından gelen vardı, ne de önden birilerinin gittiğini gösteren en ufak bir iz. Oysa Ayder'de tanıştıkları market sahibi, köylülerin çoktan yaylalara çıktığını, Kavrun Yaylaları'nın yeterince kalabalıklaştığını söylemişti.

Bu yalnızlığın, bu ürpertici ıssızlığın sebebi belki de iki gün takıldıkları Ayder'den sabahın köründe hareket etmiş olmalarıydı. Zaten tenha olan bu uçsuz bucaksız coğrafyanın, günün bu erken saatinde, büsbütün ıssız oluşuna şaşmaması gerekiyordu. Ne var ki, bu his, dâvet üzerine gelmiş değildi. Bir bakıma, içinde bulunduğu atmosferin kaçınılmaz neticesi olarak gelmiş dâvetsiz bir misafirdi.

Her nasılsa sürünün gerisinde kalmış iki dağ keçisinin dolu dizgin önünden geçip ormana dalması ile iç seyahatinden koptu. Bir müddet arkalarından baktı ama hayvanlar çok çevik ve hızlıydılar; bir anda gözden kayboldular. Bu ormanlarda, her türden yabanî hayvanın yaşadığını biliyordu; fakat dağ keçileri ile ilk defa karşılaşılıyordu. Tunceli’de vazife yaptığı yıllarda Munzur Dağları’nda, bir iki sefer avlanmaya çıkmış, büyükçe bir tekeyi vurduktan sonra duyduğu üzüntüden dolayı da uzun zaman bir daha silahını yaban hayvanlarına çevirmemişti. Ne var ki, yıllar sonra gelen “nerede akşam orada sabah” gezginci hayatı, bir yerde avlanmaya mecbur bırakmıştı. Daha çok keklik ve tavşan gibi küçük av hayvanlarını vuruyordu.

Ayder’den sonra Yukarı Kavrun’a kadar uzanan stabilize yol, ormanları geride bırakmıştı. Rakım arttıkça güc ormanlar, yerini önce çalılık ve orman güllerine bırakmış, sonra da büsbütün çıplak zirveler ile derin vadiler başlamıştı. Ağaçların tutunamadığı bu yüksek coğrafyayı bin bir çeşit otsu bitki ile çiçek örtüyordu. Birbirini takip eden zirve ve vadiler, çok büyük, yeşil bir otağ çadırını andırıyordu.

Unimog, Aşağı Kavrun’u henüz geçmişti ki, sürücü kabini ile karavanı birbirinden ayıran kapı açıldı ve kırkbeş yaşlarında görünen bir kadın, kabine süzüldü. Bir hayalet, daha doğrusu bir gölge gibi, sessizce şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Yorgun ve uykusuz gibiydi. Uzun siyah saçları, birbirini takip eden dalgalarla sırt ve omuzlarından aşağı akıyordu. Sol gözünün üstüne doğru kayan kakülü, saçlarında itina ve ihtimam görmüş tek kesim gibi duruyordu. Geniş alnı, hatları düzgün hafif yuvarlak çehresi, ölçülü kalkık burnu ile âhenkli bir güzelliğe sahipti. Erken bir ihtiyarlığın eşiğinde, yorgun ve bezgin görünmesine rağmen, câzibesinden bir şey kaybetmemiş gibiydi.

Oturduktan sonra yaptığı tek şey, zarif ve alışkın bir el hareketiyle kakülünü iyice sola doğru kaydırmak oldu.

“Uyuyabildin mi kızım?” dedi adam.

Kadın, suali duymamış gibiydi. En ufak bir aksülamel göstermeyişine bakılırsa, rahatlıkla, sağır olduğu söylenebilirdi. Yaşlı adam, onun bu haline alışmış olacak ki, devam etti:

“Az önce iki dağ keçisi önümden fırlayıp ormana daldı. Çok güzel hayvanlardı. Görmeni isterdim...”

Kadın, istifini bozmadı. Oturduğu yerden uzakta görmeye başlayan Yukarı Kavrun’un ahşap, dağınık ve bakımsız evlerine bakıyordu. Yüzünde en ufak bir sevinç, heyecan veya merak belirtisi yoktu. İri badem siyah gözleri, donuk ve alâkasızdılar. Buralarda yaşamaktan bıkmış gibi bir hâli vardı.

“Geçtiğimiz yıl gelememiştik. Özlemişim...”

Adam, kadının cevap vermemesine aldırmadan konuşuyordu. Belli ki, yol arkadaşının bu garib haline alışkındı. Buna rağmen, göz ucuyla, küçük de olsa, bir tepki yakalamaya çalıştığını anlamak mümkündü. Fakat kadın orada değildi, duymuyordu.

Temmuz’un on beşinde pırıl pırıl bir havada geldikleri Yukarı Kavrun, kadının bütün ilgisizliğine rağmen, eski masalardan kalma büyüleyici küçük bir kasaba gibi görünüyordu. Yüksekliği üç bin dokuz yüz metreyi aşan Kaçkar Dağları’ndan eriyip gelen kar sularının, yaylanın bir kaç kilometre yukarısından itibaren meydana getirdiği Hala Deresi, bu zümrüt vadiyi köpükten bir nehir gibi ortasından ikiye ayırıyordu.

Buzulları eksik olmayan Kaçkarların gölgesi, bu saatlerde yaylanın üstüne kadar uzandığından, güneşin ilk huzmeleri ancak yüksek zirveleri göz kamaştırıcı gümüş bir aynaya çevir-

mişti. Keskin gözler, günün bu demlerinde bin metre uzaklık-taki bir keklığı çıktığı taşın üstünde görebilir, zıplayan bir tavşanı fark edebilirdi. Hava, o kadar temiz ve parlaktı.

İhtiyar:

“Yerimiz işgâl altında değildir, inşaallah!” dedi, bir daha.

Önceki yıl geldiklerinde konakladıkları yeri kasediyordu. Burası, evler bittikten sonra, dere kenarında buldukları ilk düzlüktü. Karavanı, yönü yayla evlerine bakacak şekilde, dereyi sağ-larına alarak park etmiş ve bir hafta yerinden hiç oynatmamış-lardı. Şansları yaver gitmiş, kendilerine en yakın evden karavana elektrik bile taşımış, karavanın güçlü donanımına rağmen, elekt-rik itibariyle kendilerini büsbütün emniyete almışlardı.

“İnşaallah Dursun, gelmemek gibi bir yanlış yapmamıştır. Hem elektriksiz kalmayız, hem de süt ve yoğurt ihtiyacımızı karşılarız. Eşi de seni çok sevmişti zaten...” diye devam etti.

Kötü bir viraja girdiklerinden kadının gözlerinde zayıf bir aydınlığın belli belirsiz oynaşıp yüzüne sıçradığını fark etmesi mümkün olmadı. Kaybolup giden küçük aydınlık, yerini yine o sağır, donuk ve alâkasız insana bırakmıştı.

“İsmi Zekiye idi, değil mi kızım?” diye sordu.

Yok, “kızım” dediği kadın duymuyordu, hiç bir şekilde ora-da değildi. Sadece gözlerinde ufak bir hayat alâmeti kendisini göstermiş, isteksiz bakışları yayla evlerinin üstünde gezinmeye başlamıştı. Köprünün her iki tarafında park etmiş vasıtalar, erken olmasına rağmen oltalarını köprüden sarkıtmış çocuklar, yaylanın pek de تنها olmadığını gösteriyordu.

Vadinin her iki yakasında, yayladan uzaklaşmaya başlayan sığır sürüleri göze çarpıyordu. Çok daha ötelere ise küçükbaş

hayvan sürüleri yayılmıştı. Market ve çay evinin bahçesindeki masalar henüz boştu; ancak taş fırının bacasından yükselmekte olan beyaz duman, yayla ekmeğinin çıkmak üzere olduğunu söylüyordu.

Derenin üstündeki köprüye vardıklarında, kendilerini fark eden eski ahbaplarından uzaktan uzağa el sallayanlar oldu. Belli ki unutulmamışlardı. Esasen çok az rastlanan böylesi bir karavankla unutulmaları da pek mümkün değildi. Yerleşmeden durmaya niyetleri olmadığından, köprüden sonraki kavşaktan sola devam edip evleri geride bıraktılar. Kamp yerleri boştu ama karlı geçen kışın debisini yükselttiği su, sanki düzlüğün yarısını istilâ etmişti.

“Böylesi daha iyi, bir tarafımız tamamen suyun içinde kalacak demektir!”

Kadın pek tabî yine cevap vermedi ama ihtiyar da zaten cevap beklemiyor, en uygun açıdan yerleşmek için park edeceği yeri tayin etmeye çalışıyordu. Dereye iyice yaklaştığında suyun korktuğu kadar kamp sahasını istilâ etmediğini görünce rahatladı. En azından sol taraf gölgesi için uğraşması gerekmeyecekti.

“O taraf nasıl? İnebilecek misin?” dedi.

Beriki cevap vermek yerine, kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle unimogdan indi. İhtiyar, “acaba suya mı düştü,” telaşıyla kendisini aşağı attığından sendeleyip bir iki adım öteye savrulunca az daha Zekiye'nin üstüne düşmekten son anda kurtuldu.

“Tuğrul Bey!.. Ne iyi ettiniz de geldiniz, da... Ne iyi ettiniz!”

Tuğrul, toparlandıktan sonra gülümsemeye çalışarak:

“İyi ki siz de buradasınız Zekiye bacım. Yoksanız, tadı çıkmaz diye endişeleniyorduk. Ama dur bakayım, kız öbür taraftan indi, dereye düşmüş olmasın; önce ona bir bakayım hele!” dedi.

Tuğrul, karavanın ön tarafına doğru hamle yapmak üzere idi ki, kızı görüldü. Zekiye, küçük bir çığlık kopararak kadının âdeta üstüne atladı. Sımsıkı sarıldı. İşin garibi, hiç konuşmayan, tepki vermeyen kadın da Zekiye'nin boynuna sıkı sıkı sarılmıştı. Zekiye:

“Seni bir daha gösteren Allah’a şükür Zeyneb'im; iyi misin?” gibi bir şeyleri tekrarlayıp duruyordu.

Zeyneb, zor duyulur bir sesle:

“Daha iyiyim!” diyebildi.

Arada bir gelen öksürükleri saymazsa, bu lakırdı, son bir ayda Tuğrul'un kızından duyduğu ender seslerdendi. İster istemez sevindi, yüzüne bir aydınlık yayıldı. Zeyneb'e baktı ama sırtı dönüktü, sadece bir an Zekiye ile göz göze geldi. Köylü kadının gözlerinden süzülen yaşlarla birlikte samimi bir sevinç akıyordu.

Kucaklaşma faslı uzun sürmedi. Zekiye, Zeyneb'in koluna girmiş eve doğru sürüklerken,

“Biz Zeyneb'le kahvaltı hazırlıyoruz Tuğrul Bey, sana sonra yardım ederiz!” dedi.

“Zekiye bacım, yardım edilecek bir şey yok. Ama Dursun'u bana doğru gönderebilirsin.”

“O, hayvanları yukarı çayırılığa doğru götürdü, birazdan gelir.”

Tuğrul, yalnız kalınca, önce karavanı doğru yerleştirdiğinden emin olmak için etrafında dolaştı, tekerleri kontrol etti. Sonra karavanın her iki tarafındaki gölgelik brandaları açtı. Onu dört kişilik portatif masa ve sandalyeleri sol brandanın altında kurmak takip etti. Kavrın'da kaldıkları müddetçe yemeklerini burada yiyecek, çay ve kahvelerini burada yudumlayacaklardı.

Kavrun'un her mevsimde üşüten serin akşamlarında, sırtlarına hırka ve şallarını alıp burada oturacak, gece geç saatlere kadar mırıltılı konuşmalarına karışan su sesi ile dinleneceklerdi. Çok soğuk akşamlarda ise brandanın altında küçük odun sobasını yakıp ısınacaklardı.

Sonra brandaların altını aydınlatacak seyyar elektrikleri çekip, direklere sabitledi. Kuvvetli güneş panelleri yeterince elektrik üretilip depolamalarına rağmen mümkün mertebe kamp yerlerinde elektriği dışarıdan almaya çalışıyordu. Yukarı Kavrun, bu sebeple de tercih ettiği yerler arasına girmişti. Lâkin elektriğin olmadığı, çok daha ıssız ve تنها yerlerde konakladıklarında da karavanın elektrik üretim sistemi, bir parça dikkatli bir kullanma ile hiçbir zaman yarı yolda bırakmıyor, karanlığa mahkûm etmiyordu. Çift taraflı güneş panellerinin üretimi; aydınlatma, sıcak su ve yemek pişirme ihtiyaçlarına kâfi geliyordu. Çoğu zaman ısınma ihtiyaçlarını bile karşılıyordu.

Karavanı yaptırırken birçok örneği incelemiş, kitaplar okumuş, dergiler karıştırmış, saatlerce internetin başında uğraştıktan sonra, ihtiyaç olabilecek her şeyi en iyi şekilde yerleştirmeye çalışmıştı. Neticede haftalarca dışarıdan hiçbir yardım almaksızın yaşayabileceği seyyar bir evi, daha doğrusu istediği yere kondurabildiği zırlı bir kalesi olmuştu. Sahip olduğu her şey gibi, bu karavan da kızını hayata bağlamak içindi.

Dursun, davalarını uzak bir otlakta bırakıp gelmişti. Selâm verdiğinde Tuğrul, sırtı dönük vaziyette, hâlâ bir şeyleri yerleştirmekle meşguldü. Tetikte bir insanın endişesiyle geri döndüğünde burun buruna geldiler. Dursun, ekser Karadeniz insanında rastlanan gür sesiyle takıldı.

“Benim da, öldürecek misin?” dedi.

Tuğrul'un cevap vermesine fırsat bırakmadan kollarını açıp dostça sarıldı. Aşağı yukarı aynı boydaldı ama Tuğrul daha kalın ve heybetli bir gövdeye sahipti.

“Hoş gelmişsiniz, safalar getirmişsiniz, da... Daha akşam bizimkisiyle sizi konuştuyduk. Bu sene de gelmeyeceksiniz diye üzülüyorduk. Ne iyi ettiniz de geldiniz, da!”

Tuğrul, Dursun'un omuzlarından tutup elâ gözlerinin içine baktı.

“Biz de özlemiştik, Dursun Efendi; dostluğunuzu hiç unutmadık.” dedi.

“Bir de unutacaktın, öyle mi?..” dedi, kızmış veya hayret etmiş gibi. Sonra candan bir gülüşün ardından deminden beri gelmek istediği mevzua geldi.

“Neyse, geç bunları da kız nasıl oldu, iyi mi?”

Tuğrul, gayr-i ihtiyari Dursun'un evine doğru baktı. Zekiye ile Zeyneb, küçük evin önündeki masanın üstüne kahvaltılıkları koymakla meşguldüler. Derenin sesinden bir şey duymalarının da imkânı yoktu zaten.

“Daha iyi, Dursun kardeşim. Çok seyrek de olsa, bir kaç kelime konuşuyor, ufak tefek isteklerini belli ediyor. Bu kadarı bile ümidlerimi korumama, yaşama direnci bulmama yetiyor. İnşallah bir gün büsbütün iyileştiğini de görürüm.”

“Tabîi göreceksin, da... Mevlamın neye gücü yetmez? Yeter ki, biz gayret edelim. Evvel Allah az kalmıştır, sıkma canını.”

Tuğrul, bu köylünün dostça tesellilerine mukabele için ağzını açıyordu ki, Zekiye'nin sesi duyuldu:

“Ne bekliyorsunuz, da? Kahvaltı hazır.”

“İnşallah kardeşim, inşaallah o günleri görürüm.”

“Bırak kederlenmeyi şimdi, sırası değil. Bak hatun kahvaltıya bekliyor.” deyip Tuğrul’un koluna girdi.

Kahvaltı, Tuğrul’un ümid ettiği gibiydi. Kişi başı konmuş kaymaklı yayla yoğurdu, bal, iki tabak yeni toplanmış taze yayla pancarı ve ortaya konmuş mis gibi tereyağı ile mısır unu kokan mıhlama tavası...

“Bu ânı ne çok özlemişim Zekiye bacım... Bu dağ başında sizlerle tanıştırdığı için Allah’a hep şükreder, beş vakit namazda sizlere dua ederim. Allah sizden râzı olsun.”

Zekiye:

“Afiyet olsun Tuğrul Bey, biz de sizi çok sevдик. Zeyneb hep evimizde sanki. Kızım gibi, kardeşim gibi.” dedi.

Daha uzatacak gibiydi ki, Dursun o çok tabii ve şen tavrıyla:

“Kesin lafı da, yemeye başlayın, da. Acıkmadınız mı?” deyip ilk lokmayı sıcak mıhlamadan aldı.

Saf saadetin sadece Cennet’te olduğu söylenir. Dünya saadetini, zayıf da olsa bir keder kemirir, bir elem dişlermiş. Ama bu an, Tuğrul’a saf ve mutlak bir saadet anı gibi gelmişti. Kendisini o kadar mes’ud hissediyordu.

Lokmasına tavanın üstünde dolayarak sardığı mıhlamanın lezzeti, iki yıl önce böylesi sabahlarda damağında kaldığı gibiydi. Kaçkar yaylalarının bin bir çeşit otundan süzülüp gelen tereyağı ile peynirine sinen kavrulmuş mısır unu kokusu, ağzından bütün hücrelerine yayılıyor, ürpermeler yaşıyordu...

Tavanın altında biriken yağa rağmen Dursun eşine takıldı.

“Hanım, kaç sefer misafire karşı cimrilik yapma, diyeceğim? Yağı komşulardan ödünç mü aldın?”

“İşine bak efendi, işine. Mıhlamadan bu kadar anlıyorsun işte, daha fazla yağ koysan iki lokma yiyen kesilir. Bana mı öğreteceksin?”

Baba-kız, onların bu tatlı tatlı atışmalarına önceki yıldan alışkindılar; birlikte gülümsediler. Zeyneb'in gülümsemesi ev sahiplerinin dikkatini çekmedi ama Tuğrul'un yüreği kafesteki kuş gibi çırpındı. Kızının mumyalanmış ölü yüzü gibi hiç değişmeyen çehresine, zayıf bir gülümsemenin aydınlığı yayılmıştı. Gülümsemek yaşamaktı, hissetmekti, hayattan lezzet almaktı... Büyüyü bozmamak için bir şey söylemedi, Zeyneb ise kendi gülümsemesinin farkında değildi; sardıkça uzayan mıhlama lokmasını hazırlamaya çalışıyordu.

“Eline sağlık bacım, bu mıhlamayı başka hiç bir yerde yediğimi hatırlamıyorum. Bu lezzet, bu kıvam sadece senin marifetin. Dursun sana takılmazsa yaşayamıyor zaten.”

“He ya, vallahi öyle.” dedi Dursun. “Takılmadan duramıyorum da, bu da benim kırk yıllık alışkanlığım işte... Bize geldiğinde bir şey bilmiyordu, ben de takılmaya başladım. Sonra çok şeyi annemden daha iyi yapar oldu, marifetli kadın ama ben takılmaya hâlâ devam ediyorum.”

Zekiye'nin yüzünde iltifat edilmenin sevinciyle köylü mahcubiyeti birbirine karıştı. Çâreyi yapmacık bir terslemekte buldu:

“Yemene bak, yemene.”

“Hay sen bin yaşa hanım, yemediğimi misafirler yiyor, diyor; sele gidiyor yani. Aman beni kimse konuşurmasın artık.”

Kahvaltı masasının etrafında Şen bir kakhaha yükseldi. Tuğrul'un bakışları bir daha kızının yüzüne kaydđ ama az önceki sahne yoktu. Zeyneb buradan kopmuş, bilinmedik bir yerlere, uzak zamanlara dalıp gitmiş gibiydi. Son aldığı mıhlama lokması, boğazını ham bir armut gibi tıkadı. Belli etmemeye çalıştı. Demli çayından bir yudum aldı. Saf saadeti dişlenmişti.

* * *